

Ἐραστής

Μοναχοῦ Ἀγιορείτου

Τὸ πρῶτο βράδῳ ἀτενίζαμε τ' ἀστέρια,
μέχρι πὺ ξημέρωσε.
Τὸ δεύτερο βράδῳ ἀγναντεύαμε τὴ θάλασσα,
μέχρι πὺ τὴν ἤπιαμε.
Τὸ τρίτο βράδῳ ἔπρεπε νὰ χωριστοῦμε...
Τώρα κοιτάζω μόνος τὴ φωτιά μέσα στὸ τζάκι
σιγορουφώντας τὴ θάλασσα
κι ἀκροβατώντας στ' ἀστέρια
μέχρι πὺ νὰ ξανασιμίζουμε...

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κατὰ βάση «ὄν ἐρωτικόν». Καὶ πῶς θὰ μπορούσε νὰ εἶναι διαφορετικά; «Κατ' εἰκόνα» τοῦ πλαστοουργοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποῖος «ἀγάπη ἐστίν», δημιουργήθηκε καὶ εἶναι ἐκ φύσεως εἰκόνα κι ἀντανάκλαση ἀγάπης.

Κι ὅπως ὁ Θεὸς εἶναι Ἀπόλυτος, Ἀπόλυτη εἶναι κι ἡ Ἀγάπη Του. Οὕτως ὥστε, κάλλιστα νὰ δύναται νὰ νοηθεῖ ὡς «ἔρωτος». Καὶ μάλιστα, ἔρωτος, ὄχι κατὰ τ' ἀνθρώπινα τὰ μέτρα τὰ φτωχά, ἀλλὰ «ἔρωτος μανικὸς».

Τοῦτος ὁ ἔρωτος παρακίνησε τὸν Θεὸ νὰ δημιουργήσῃ τὸν Κόσμο, γιὰ νὰ μεταδοθεῖ κι ἐξαπλωθεῖ ἡ Ἀγάπη πὺ ἔχουν τὰ Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδας μεταξύ τους. Καὶ τοῦτος ὁ ἔρωτος μεταλαμπαδεύθηκε, διὰ τοῦ ἐμφυσήματός Του, ὡς δύναμη κινήσεως καὶ θελκτικῆ, στοῦ ἀνθρώπου τὴν ψυχὴ. Ψυχὴ «κτισθεῖσα λογικὴ καὶ νοερά», ἔχουσα «δύναμιν ὀρεκτικῆς ἐπιθυμίας καὶ πρὸς ἀνδρείαν ἔρωτος κινήτικὴν...»

Κι ἔτσι, κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ διαπνέεται φυσικὰ καὶ φυσιολογικὰ ἀπὸ ἀδιάπτωτη συμπάθεια πρὸς τὰ ἄλογα κτίσματα, φλογερὴ ἀγάπη πρὸς τὰ λογικὰ κι ἀκατάσχετο ἔρωτα πρὸς τὴν Ἀρχέφωτη Αἰτία τῶν ἀπάντων...

Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Μεγάλος Ἐραστής καὶ Ἐρωμένος τῆς ζωῆς μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη ἀλήθεια γιὰ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους. Ἴσχύει ἐξίσου γιὰ ὅσους πιστεύουν σὲ Αὐτὸν καὶ γιὰ ὅσους δὲν πιστεύουν. Γιὰ ὅσους Τὸν ἀγαποῦν, μὰ καὶ γιὰ ὅσους Τὸν ἀποστρέφονται. Ἴσχύει ἀκόμα καὶ γιὰ ἐκείνους πὺ δὲν ἔχουν ἀκούσει τίποτα γι' Αὐτόν.

Μὲ τὸν Χριστὸ γεννηθήκαμε. Τὸ Φῶς Του μᾶς φώτισε ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ τῆς συλλήψεώς μας. Ἦταν τὸ πρῶτο-πρῶτο πράγμα πὺ δεχθήκαμε ὅλοι ἐρχόμενοι στὸν κόσμο· τὸ πρῶτο πὺ γνωρίσαμε. Κι αὐτὸ μᾶς σημάδεψε ἀνεξίτηλα καὶ θεϊκὰ γιὰ ὅλη τὴν ὑπόλοιπη πορεία τῆς ὑπάρξεώς μας.

Ἡ κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ γνωρίζει τὸν Χριστό. Γνωρίζει τὸν Ἐραστή της κι αἰσθάνεται μεγάλη οἰκειότητα κι ἕναν ἀσίγαστο πόθο γι' Αὐτόν. Ἀλλὰ ἐπειδὴ οἱ πιὸ πολλοὶ δὲν δίνουμε βῆμα στὴ φωνὴ τῆς ψυχῆς μας, ἐκείνη δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς μιλήσει γι' Αὐτόν. Φιμωμένη καὶ παραμελημένη σὲ κάποιο σκοτεινό, βαθὺ ὑπόγειο, δὲν πρόφτασε ποτὲ νὰ μᾶς μιλήσει.

Οὔτε κὰν θυμᾶμαι πότε φίμωσα τὴν ψυχὴ μου. Πάντως, κάποια στιγμή τῆ φίμωσα· αὐτὸ εἶναι σίγουρο.

Ἀφότου γεννήθηκα καὶ γιὰ κάμποσο καιρό, τὸ Φῶς κι ἐγὼ ἤμασταν συνέχεια μαζί. Σύζυγοι πιστοί· ἀχώριστοι ἔραστές. Ἕνα σῶμα. Ἐκεῖνο μὲ ἔτρεφε, μὲ φύλαττε, μὲ νουθετοῦσε. Μὲ σόφιζε καὶ μοῦ ἔδινε νὰ γνωρίζω καὶ νὰ κατανοῶ τὰ πάντα· τὰ πάντα. Γι' αὐτό, σὰν ἤθελα, μποροῦσα νὰ ἐπιλύω ὅλες τὶς ἀπορίες τῶν μεγάλων. Ἄν καὶ ἐκεῖνοι ἔμοιαζαν νὰ μὴν μ' ἀκοῦν. Κι ὅ,τι Τοῦ ζητοῦσα, μοῦ τὸ ἔκανε· ὀτιδῆποτε. Δὲν ἤθελε νὰ μοῦ χαλᾶ ποτὲ χατήρι. Ἐξ οὗ καὶ διαρκῶς συνέβαιναν τόσα θαύματα γύρω μου. Δὲν χόρταινα νὰ τὰ βλέπω νὰ συμβαίνουν. Οἱ μεγάλοι, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τους, ἔμοιαζαν νὰ μὴν προσέχουν.

Μέχρι ποῦ –κάποια στιγμή– Τὸν παράτησα. Τὸν χώρισα, κι ἔμεινα μόνος. Δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς πότε. Τὸ Φῶς ἔσβησε μέσα μου... Κι ἔκτοτε, ἦταν σὰν νὰ μὴν Τὸν εἶχα γνωρίσει ποτέ. Σὰν νὰ μὴν ἦταν ποτὲ ὁ Ἐραστής μου. Σὰν νὰ μὴν κυλιστήκαμε ποτὲ μαζί στὴν ἴδια ἀμίαντη κοίτη. Σὰν νὰ μὴν ἤμασταν ποτὲ ἕνα. Ὅλοι μας σχεδόν, κάποτε τὸ κάναμε αὐτό.

Καὶ τράβηξα «γι' ἄλλη γῆ καὶ γι' ἄλλη θάλασσα». Σεργιάνι ἀτέρμονο σὲ δρόμους μακρυνούς μ' ὑπόσχεση τ' ἀστέρια – κι ἀναψυχὴ θαλάσσια πάνω σὲ πλοῖα πειρατῶν. Καὶ μιὰ φωτιὰ ἀλλότρια νὰ λαθροκρατίζει μέσα μου, στὴ θέση τοῦ Φωτὸς...

Ἐκεῖνος ὅμως –ἀδυνατεῖ νὰ τὸ χωρέσει ἡ ἀνθρωπίσια λογικὴ μου– δὲν μ' ἀποστράφηκε. Μῆτε μὲ ξέχασε ποτέ. Δὲν μίσησε γιὰ μιὰ στιγμή ὁ νοῦς Τοῦ ἀπὸ μένα. Σεβάστηκε ἄκρως τὴ βουλή μου, μὰ καὶ συνέχισε, ἀπὸ τὴ μακρυνὴ Τοῦ ἐξορία, κρυφὰ νὰ μὲ τηρᾶ, νὰ νοιάζεται καὶ νὰ μοῦ κάνει τὰ χατήρια. Χωρισμένος, ἦτανε πάντοτε μαζί μου. Πλάϊ μου, ἀκόμα καὶ στίς πιὸ βαθειὲς καθόδους μου στὸν Ἄδη. Μέσα στὴ βάρβαρη ὀχλαγωγία τῆς ἀνομίας μου, μοῦ μίλαγε γλυκὰ στ' αὐτί. Στὸν μαρασμὸ καὶ τὰ ἐρείπια, μοῦ σφούγγιζε ἀπὸ τὸ μέτωπο τὶς στάλες. Καὶ δίχως ξαποσταμό, παντοῦ καὶ πάντα, νὰ μὲ περιτειχίζει ἀπὸ τὸν ὄλεθρο ποῦ ἐγκυμονοῦσα...

Ὁ Ἀμεταμέλητος τῆς οἰκουμένης Ἐραστής δὲν ἔπαψε ποτὲ ἀπὸ τοῦ νὰ ἔναι καὶ δικός μου, προσωπικὸς Νυμφίος. Ἀπὸ τῆς συλλήψεώς μου κιόλας, ἔβαλε τὴν ὑπογραφή Τοῦ στὸ προσκλητήριο τοῦ Γάμου μας, καὶ τώρα μοῦ ἔκανε ξεκάθαρο πὼς «δὲν τὴν παίρνει πίσω». Κι ἄς πῆρα τὴ δική μου ἐγὼ μὲ τόση βιάση.

Πέρασαν ἔτσι χρόνια πολλά. Κι ἀφοῦ Ἐκεῖνος εἶδε κι ἀποεῖδε, λογάριασε πιά νὰ μοῦ δώσει μιὰ ἔσχατη εὐκαιρία. Εἶχε πρωτύτερα ὁ Ἴδιος ἐτοιμάσει, μὲ μέριμνα ξέχωρη καὶ τέχνη, τὴ θυμωμένη μου καρδιά, ὥστε, σὰν ἔρθει ἡ ὥρα, νὰ καταφέρει ν' ἀρχίσει καὶ πάλι νὰ χτυπᾶ. Καὶ τότε κατῆλθε ἀπρόσμενα, «περιπατῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων», κι ἄγγιξε ἀπαλὰ –πολὺ ἀπαλὰ– τὴ φυλακισμένη καὶ φιμωμένη μου ψυχὴ. Κι εὐθύς, ἐκείνης ἡ φωνή, λεύτερη πιά, καὶ μ' ἕναν ἀναστεναγμὸ βραχνὸ ἀνακατωμένη –ὑστερα ἀπὸ τόση ἀφωνία– τινάχτηκε στὸν ἄερα, σὰν κοίτασμα ὑπόγειο ποῦ ξυπνᾶ: «Τὸ ἤξερα ἐγὼ ὅτι Ἦσουν Ἐσύ! – καὶ Εἶσαι καὶ Θὰ Εἶσαι!...» Μέσα σὲ μιὰ φωτεινὴ στιγμή τοὺς εἶδα νὰ τὰ ξαναβρίσκουν καὶ νὰ περιπτύσσονται μὲ πάθος, πέρα ἀπὸ χρόνο, χωρὸ ἢ αἴσθηση – κι ἐγὼ ἔστεκα νὰ κοιτάω ἐμβρόντητος...

Εἶχε ἔρθει –ἐπιτέλους– ὁ καιρὸς τῆς πιὸ γλυκειᾶς, ἄνευ ὄρων, παράδοσης. Ὑστερα ἀπὸ τόσα χρόνια διάστασης, ξανάβαλα μεμιᾶς τὴν ὑπογραφή μου στὸ προσκλητήριο τοῦ Γάμου μας. Ὁ Ἐραστής μου ἔγινε καὶ πάλι Ἐρωμένος. Χαρὰ καὶ γλέντι ἀνέκφραστο στὸ σπιτικό γαμπροῦ καὶ νύφης...

Δὲ μένει τώρα παρὰ νὰ κρατήσω ἕως τέλους τὸν νέο «λόγο» ποὺ ἔδωσα καὶ τῆς νέας ἀρχῆς τὶς υποσχέσεις. Νὰ μείνω στὸ ἐξῆς πιστὸς κι ἀγνὸς φύλακας ἐνὸς τέτοιου Βασιλικοῦ ἀρραβῶνος. Ἀλλὰ καὶ νὰ καταφέρω νὰ γνωριστῶ ἀληθινὰ καὶ σὲ βάθος μὲ Αὐτὸν ποὺ ὄργωσε γῆ καὶ θάλασσα, γιὰ νὰ μὲ ξαναβρεῖ καὶ νὰ μὲ φέρει πίσω στὴ Θεϊκὴ του ἀγκάλη. Καὶ φυσικά, νὰ ἐξασφαλίσω ἓνα κατάλληλο κι εὐπρεπισμένο γαμήλιο ἔνδυμα. Νὰ λαμπικαριστεῖ, δηλαδή, καὶ νὰ λευκανθεῖ ἢ προτέρα μου στολή, τὴν ὁποία στὸ μεταξὺ τόσον κατερρύπωσα. Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι Ἐκεῖνος θὰ τὸ κάνει κι αὐτό.

Ἐπιτέλους, τέρμα οἱ προσωπικὲς ἀναζητήσεις κι ἐφευρέσεις· τέρμα οἱ διαρκεῖς ἐπινοήσεις καὶ ἰδιοκατασκευὲς τεχνητῶν ἐξωτερικῶν φωτισμῶν. Τέρμα τὰ φανταχτερὰ καὶ γελοῖα κοστούμια ἀπὸ ξυλοκέρατα καὶ φύλλα δένδρων. Γύρισα πιά Σπίτι. Κι ἔχω στὴ διάθεσή μου ὅλο τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἡμέρας, γιὰ νὰ κοπιᾶσω στὸ ἐσωτερικὸ γναφεῖο τῶν αὐτῶν δακρύων, καρτερώντας μὲ ὑπομονὴ ἐρωτικὴ τὴν ἔλευση τοῦ Κύρη μου, σὰν φτάσει τὸ ἐσπέρας.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκ φύσεως «ὄν ἐρωτικόν». Κι ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς κατ' ἐξοχὴν. Εἶναι ὁ «κατ' εἰκόνα» γενόμενος ἐραστής τοῦ Μόνου Μεγάλου Ἐραστοῦ. Κι εἶναι ἐκεῖνος ποὺ –ἀπὸ τὴν ἐξάπλωση τῆς ἐρωτικῆς Θείας πυρκαγιᾶς στὴν πλατυσμένη καὶ πεντακάθαρη καρδιά του– ἔχει τὴν ἀνδρεία νὰ ἐρωτευθεῖ πραγματικὰ κι ἀνεξαιρέτως ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Κι ἐπομένως, εἶναι ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ ἐρωτευθεῖ πέρα ἕως πέρα ἀληθινὰ.